

notranje močne ljudi. Naša dolžnost je, da stojimo tam, kjer moramo stati, ker nam tako vелеvata zavest in vest. Spomnimo se tistih dveh vojakov iz starih Pompejev, ki ju omenja Spengler v neki svoji knjigi. Sredi največje zmede, ko je ognjeni pepel zasipaval mesto, sta mirno in hrabro stala na straži, kamor sta ju postavili čast in dolžnost. V takem položaju so našli po dolgih stoletjih njune ostanke pred vrati pompejskega mesta. Nekoliko takega moralnega junaštva, zvestobe in dolžnosti bi bilo treba vključiti v sleherno narodno zavest — dandanes, ko se premikajo družbene plasti in bruhajo vulkani nako-pičenih strasti.

BREZ POLJUBA

JERN LEDINA

*In brez poljuba, ki bi me odrešil,
odjadral v duše bom neznano stran,
ne bom več čutil tvoje roke v svoji,
sam svoj krmar bom — sam svoj kapitan.*

*Kako bom brodil po temačnem morju,
saj je viharen daljni ocean!
Kdo stal mi bo — svetilnik na obzorju,
da pot bom našel v kak pristan?*

POZNA POMLAD

JERN LEDINA

*Sneg je gorâm spet vse hrbte pobelil
in zdaj so ko dimasto cikaste krave,
ki pijejo mrak iz neznanih dolin.
Iz njihovih lakofnic veter divja:
golo drevje ne vihari v taktu zračnih valov,
ti sami drve preko njih in vrtov
in ne ogrejejo zime srca.*

*Pod oblake škrjanci so pesmi razpeli,
iz bregov so modrikasti ognji se vzpeli:
oh, češnje, preden je toplo, tako
po rebrih med njivami tiho cveto ...
Kaj res čakam spomladi — in v meni je ni?
Duša mi je kakor njiva ozimine,
ki med lesovi svetlo plameni ...*